

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap november 3-án 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatna példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egg örült naplója.

Igen is, egy örülté! — Mit nevettek? — Vigyázat uraim, én kevély vagyok érzelmeimre, nektek pedig képzetetek sincs róla, 's utóljára majd én nevetek; csitt tehát! — Hah — örültség! — mint vonult e' szó évek előtt keresztül keblemen! — mint ébresztette-fel a' rettegést, melly mellemet olly gyakorta megszállta! — mint nyargalt a' vér ereimben sziszeregve, dühösködve! — mint ült a' rettegésnek hideg harmatja nagy gyöngyökben fásult homlokomon! — mint verődtek össze irtózás 's borzadás közben térdeim! — 's most mind ezt szeretem; ni diszteljes szó ez! — Mutassatok királyt, kinek haragos pillantatai rettentőbbek az örültnek meredt szeménél! — Mutassatok hatalmast, kinek tömlöczei 's kötelei szorosabbak egy tébolyodottnak ölelésénél! — Hah, az valami nagyszerű, örültnek lenni; nézettetni, mint egy fogoly nemes orosz-lány vas rostéyok mögül; a' lánczok vidám csörgésére fogaival csikorogni ordítani; ez isteni zene által harmadik égbe emeltetni, és szalmában hentereghetni! — Sokáig éljen az örültek háza! — Ah! ez dicsőséges lak!

Emlékezem időre, midőn féltem az örültségtől, felriadtam álmomból, térden folyamodtam egekhez, mentenének-fel családom átkától; kerültem a' vig társaságokat 's boldog emberek tekintetét, hogy magamat magányomba rejthessem, 's a' sivatag nyomasztó órákat lázom haladásárai figyelemmel tölthessen, melly mint tűz emészté agyvelőmet. — Tudtam, hogy mélyen hever vércsomban 's csontaim velejében az örültség; hogy közöttünk egy nemzedék e' ragálytól megkiméltetett, 's hogy én voltam az, kinél ismét fel kellett neki éledni. — Tudtam, hogy ennek így kell lenni, hogy így volt, hogy így fog lenni; — 's ha emberekkel tömött szobának sötét szegletébe vonultam, ha láttam őket suttozni, ujjakat és tekinteteiket rám irányozni, tudtam, hogy rólam beszélnek, rólam, ki örültségre valék kárhóztatva; — én ilyenkor kilopózkodtam, hogy magányomban komor álmaimat 's képzetimet folytathassam.

Ezt évekig cselekedtem ; hosszú igen hosszú évek voltak azok, de rövidek, semmik azon nyugtalan éjekhez, azon rettentő álmokhoz képeest, melyek ekkor környeztek. — Hideg futja-át tetemimet, ha reájok visszagondolok. — Nagy árnyalakok gúny-tekintettel lappangtak, leskelődtek, hallgatództak, szorонkodtak szobám szegleteiben ; éjenként ágyam fölébe, reám hajlongtak ; lassú susogással mondák, hogy vén házunk csarnokai, melyekben öreg atyám meghalt, piszkosok dühös örültségében ön keze által folytatott vérétől. — Ujjaimat dugtam füleimbe ; de ők bele lármáztak, 's a' terem hangzott, hogy atyámnál az örültség elszunyadt, hanem öreg atyám évekig élt falhoz szegzett kezekkel, hogy öngyilkossága megakadályoztassék. — Tudtam, hogy igazat sustognak, bizonyosan tudtam ; ezt már évek előtt fedeztem-fel, bár titkolni igyekeztek azt tőlem. — Ha ha ! én ravasz voltam ellenekben, bár mennyire tartottak félörültnek !

Végre meglepett az örültség, és én bámultam, mint félhettem tőle. Most emberek közé mehettem minden vigságom, szünteleni röhögésem, 's lármám ellenére. Tudtam, hogy tébolyodott vagyok, de ő nekik képzetök sem volt róla ; 's én milly gyönyörűséggel gondoltam erre, milly édes eselt játszottam azok előtt, kik ujjakkal 's pillantataikkal reám czéloztak, midőn még semmi bajom nem volt, hanem csak gyanították, csak féltek, hogy bajom lehet. — Ha magam voltam, boldog örömemben fenn hangon nevettem, átgondolván, hogy titkomat milly jól megőriztem, 's gyöngéd barátim mi sietve hagynának-el, ha titkomat nyilvánitná nekik a' történet. — Ujjongatni jött kedvem nagy örömemben, midőn vig pajtásimmal ebédelvén, eszembe ötlött, hogy 's halaványodnának, 's mi gyorsan futnának-el, ha tudnák, hogy kedves, szoros oldal melletti, késével fenyegető evő társuk örült, kinek tökélyes ereje, félig meddig akarátja is volt azt szívökbe mártani. — O ! ez nagyon is vig élet volt !

Kincsek maradtak reám ; gazdag lettem, hallatlan gazdag — minden nemű gyönyörben usztam, 's örömem jól megőrzött titkom tudatával ezerszerre magasodott. — Örökösödés által messze kiterjedő jószágok maradtak reám. — A' törvény, a' sas szemű törvény is elámíttatott — 's helyben hagyta, hogy számtalan ezrek jussanak egy őrzőgőnek kezeibe. — Hol volt az éles látás az okos elméjű embereknél ! Hova lett az ügyesség a' jogtudósoknál, kik olly kíváncsian fedezgetik a' semmiségeket ? — Az örültnek ravasz-sága mindnyájokat meghaladta, megcsalta.

Pénzem volt, 's mint becsültettem ! — Vesztegettem, tékozzoltam, 's mint tiszteltettem ! — mint alázta-meg magát ama három

kevély testvér előttem! — sőt még vén apjok is ezüstös fejével mi gyöngédséggel, mi tisztelettel volt irántam. — Valljon nem imádtak-e? — Azon öregnek egy leánya és ama kevély testvéreknek hugok volt, 's mind az öten szegények voltak. — És midőn én gazdag a' leányt és hugot eljegyeztem, észrevettem az éhező atyafiság arczán a' győzedelmi mosolyt; — ők örvendeztek sikerén olly jól kidolgozott tervöknek. — De a' sor reám került nevetni, győzedelmeskedni. — Nevetni? — igen-igen hangosan, fennen nevetni, 's nevettemben hajamat szaggatni, és magamat örömemben földön hentergetni. — Ő nekik eszekbe sem jutott, hogy leányukat 's hugokat örültnek jegyzék-el.

De mi? — valljon ha tudnák, megoltalmazták, nem kényszerítették volna-e? — Ah! — mi csekélység egy testvérnek szerencséje férjének aranyához képest! — Mint a' legkönnyebb tollat szélnek ereszttem, olly gond nélkül veték őt ragályos karaim közé.

Egy pontban még is minden ravaszságom daczára megcsaltam magamat. Az örültnek feje tiszta, csak tettei tévelyegnek. Ha tébolyodott nem vagyok, észre vehettem, hogy a' leány inkább egy ón koporsóba fektette volna magát, mint ragyogó termeimbe. Észrevehettem volna, hogy szive egy fekete szemű ifjúé, kinek nevét egy nyugtalan szendergésben ajkairól lerezegni hallám, midőn elárulá feláldoztatását, hogy fehér hajú apjának 's kevély testvéreinek szegénységökben segítségül lehessen.

Most már nem emlékezem természetére 's arczvonalmaira; hanem tudom, hogy a' leány szép, igen is szép volt. Ezt tudom; mert ha holdvilágolta éjen álmomból felrettenek, 's körülem minden csendes, akkor kis szobácskám egyik szegletében látok egy gyöngéd elaszott asszony-alakot, fekete hosszú lefüggő hajakkal, mellyet föld feletti szellő lebegtet, 's melly merőn reám szegzett szemeivel átellenemben mozdulatlanul áll. — Csitt! — szivem vére megfagy, midőn ezt leirom. A' termet övé; arcza halavány; szemei üveg fény nyel csillámlanak; de én őt jól ismerem; — ő nem haragszik, nem dorgál, nem fenyeget, mint a' többi alak, melly előmbé járul; 's még is ő rettenetesebb azon rossz szellemeknél, mellyek sok évvel ez előtt örülségbe ragadtak; mert ő a' sirból jó, és tekintete olly halottias.

Nőmet évig láttam mind inkább halaványulni; évig láttam fonyadt arczán peregni-le könyűket, 's okát nem tudtam. — De végre felfedeztem; ő nem volt ura titkának; — ő nem szeretett, 's én ezt nem hittem; ő megvetette a' gazdagságot, és azon fény, melly őt környezé, utálatos volt előtte; ezt nem vártam, — ő mást szeretett. — Különös érzelmek emelkedtek keblemben, titokteljes

erővel ijesztő képzetek nyomultak, dühösködtek agyamban. — Őt nem, hanem azon ifjonczot, kiért szüntelen sirt, gyűlöltem; szántam, igen, szántam, azon nyomorú élet miatt, melyre őt özvő rokonai kényszeríték. Tudtam, hogy sokáig nem élhet, hanem azon gondolat, hogy halála előtt egy szerencsétlen lénynek, ki születésével örültséget örököl, életet adhat, határozatra birt. — Megakartam őt gyilkolni.

Hetekig gondolkodtam méregről, azután megfojtásról, azután tüzről. — Mi diszteljes látvány a' nagyszerű házat lángok közt, 's az örültnék nőjét szénné égve szemlélni! — 's azon képzet, egy tréfát ütni, nagy jutalmat ígérni, egy okos embert elfogatni, kinoztatni, elítélni, és széltől libegve látni olly tettért, melynek szerzője én voltam, 's mind ezt egy őrzöngőnek ravaszsága által! — dicső, dicső!! — Sokáig foglalatostkodtam ez eszmével; végre még is túladtam rajta. — O! milly gyönyörűség volt naponnan egy borotvát fenni, élének hatását látni, 's azon vért ömlesztő nyílt sebet képzelni, melylyet egy vonata e' fénylő aczélnak szülhet.

A' rég ismert szellemek, melyek olly gyakran felkerestek, suttogták végre fülembe, hogy eljött az idő, 's kezembe szoríták a' felnyitott borotvát. Erősen ragadám azt meg, ágyamból lassan felemelkedém, és szunyadó nőm fölé hajoltam. — Arczát kezével takarta; lassan felemelém; a' kéz melljére hullott; sirt, mert fel nem száradt könnyük nyomait láttam arczán; vonásai nyugodtak, csendesek voltak; míg reá néztem, szelid mosoly vonult vonásai közé; könnyeden tettem kezemet vállaira; felijedt, de csak mint gyorsan keresztül vonuló álomban. — Mélyebben hajoltam reá, el-sikoltotta magát, felébredt.

Kezemnek egyetlen mozdulata, 's ő soha többé hangot nem ad; de megijedtem, visszaléptem. Ő reám szegzé pillantatit. — Nem tudom, hogy történt, hanem tekintete félelmet öntött belém, 's ijedtségemben tehetlenné lettem. Felkelt az ágyból szüntelen reám szegzett szemmel. Én reszkettem, az éles vas kezemben, de egyetlen mozdulat hatalmamban nem volt. Az ajtóhoz közeledett, 's midőn elérte, tekintetét rólam elfordítá, 's a' búháznak vége volt. Reá rohantam, megragadtam karjánál fogva; elkezdett kiáltozni, 's lerogyott.

Most megölhettem a' nélkül, hogy védte volna magát: hanem a' házbeliék ébren voltak; lépteket vettem észre; késemet szokott helyére tettem; kinyitottam a' bezárt ajtót, és segítségért kiáltottam.

Jöttek, felemelék ágyára, órákig feküdt érzéketlenül; 's minden eszmélete és beszéde visszatért, de az okosság világa elhagyta; félre beszélt, őrzöngött, és dühöngött.

Orvosok hivattak, jeles emberek, kik házam előtt fényes equipage-okkal állottak-meg; tanácsot tartottak, és csendesen 's ünnepélyesen suttogtak a' mellék-szobában. — Egy a' legokosabbak, legjelesebbek közül félre vont; szépen előadá, hogy a' legroszabbra készüljek-el, 's előadta nekem, az örültnek, hogy nóm megtévelyodott. — Szorosan mellettem állt egy nyitott ablakban, merőn nézett szemembe, keze karomba öltve. Könnyen minden erőtetés nélkül letaszíthattam, levethettem volna; hanem titkom fűgött a' játéktól, 's én menni engedtem. — Nehány nap mulva mondák, hogy nóm szabadságát korlátozni kell, 's egy felvigyázót fogadjak melléje. Én szabadba mentem, hol senki nem látott, senki nem hallott; kaczagtam dühöngő örömemben, 's a' hegyek viszhangzák kacajimat.

Más nap meghalt nóm. — Az ősz öreg sirjába kísérte; a' kevély testvérek sirtak koporsójánál, 's mindnyájan könyeket hullattak azon holt tetem mellett, mellynek szenvedéseit, kínait, életében vas átalkodottsággal nézdeltek. — E' szemle élelmény volt titkos örömemnek, 's én nevettem azon fehér zsebkendő mögött, mellyet hontértünkör arczom elébe tartottam annyira, hogy szemem könyekkel tölt-meg.

De bár célomat értem, 's őt meggyilkolám, még is végtelenül nyugtalan voltam, és éreztem, hogy titkom kevés idő mulva napfényre jó. A' bennem forrongó vad örömet és vidámságot nem fátyolozhattam; midőn egyedül honn vagy bár hol voltam, nem tartóztathattam magamat, hogy fel ne ugráljak, hogy tenyeremet össze ne csapkodjam, hogy ne tánczoljak, hogy hangos lármát ne csináljak. — Ha kimentem, és láttam az embereket ide 's tovasietve munkálni, vagy ha színházba mentem, 's hallám a' zenehangokat, ha a' tánczoló ugrálásait szemléltem, olly őrzöngő gyönyörűség kapott-meg, hogy közükbe rohanhattam, 's darabokra szaggathattam, örömemben tombolhattam volna; — fogaimat csikorgattam, rugdaltam a' földszint, 's éles körmeimet mélyen nyomtam karom izmaiba; erővel visszatartóztattam magamat, és — senki nem tudta, hogy örült vagyok.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ. H i r s z e k r é n y.

Hid-készületek. — Romai régiség. — Multkoremlítettük már, hogy angol mérnökök az ohajtott állóhid ügyében némi előkészületekkel foglalatostkodtak. Ezek közül akkoriban kitünőbb volt két pilotának (czölöp) próbaul beveretése Pesten a' Duna partja közelében a' kéznél volt és szokás

szerinti ezölöpverővel. Ez azért történt, hogy az illető urak minél inkább kitanulhassák azon erőt, melylyel birnia kell majd a' ezölöpverésre különösen készítendő és szembetűnő gyorsággal munkálandó új gépelynek. A' nevezett két ezölöp most is a' Dunában áll. — Jelenleg az előkészületek folytatván Pesten, a' Nákó-ház egész homlokzata előtti parton egészen le a' Duna mentéig deszkakerítéssel foglaltatik-be azon tér, melyly a' híd fő elejét környezendi, 's ideiglen műszerek táraul és munkások hajlékaul szolgáland. — Mult hét utósó napjaiban kezdetek e' munkához, 's azt serényen folytatják. Halljuk, hogy korán tavaszkor fognak kezdeni a' híd készítéshez. — Budán a' sashegy tövében mult héten Pfeiffer Ignác ur, pesti választó polgár, ismét egy régi romai emléket, fogadmány-követ, fedeze-fel, melyly Palok deszkakereskedő ur kerti háza oldalába van befalazva. Rajta követvetkező érdekes irat olvasható:

DIVI. TRA. E (et)

AVREL o R. IM (Romanorum Imperatoribus)

V. SVIT. EX. BEC o S (votum solvit)

PRO. SALVTE M

MEA M ET OM

NIVM. MEOR

NVMINI. EIVS.

DEDICAVI. SABIN o

I I E TVNVS T o C o

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Chillingham-parki vad szarvasmarha. Minden ország történetei ugyanazt mutatják folytonos változatosságban, 's ezt mondhatni nemcsak az ember 's társas viszonyairól, hanem mindarról is, mi él vagy nem él. Néhol hajdani tengerfeneket száraznak látunk, máshol tenger borítá-el a' hajdan zöldelt földet. Kopár sivatagok termékeny földdé, sűrű erdők mivelhető mezővé változtattak, és sok állatok, melyek ott vad függetlenségben tanyáztak, kivesztek, 's csak ásványul találtnak. A' népesség és miveltség gyors előhaladása sietteté a' vad állatok elenyészését, 's nagy Britanniában nem igen régen kiirtott több ragadozó vadnemet. A' hajdanta ott tanyáztott medvék kiöltek; de 1057. b. lehetett még találni skót országban, hol egy v téz gordonnak, illy állat megöléseért, jogot adott a' király három medvefejet hordhatni czimerében. Utóbb vaddisznóra 's farkasra került a' sor. Skót országban a' legutólsó farkast, mennyire tudósításink vannak, 1610- b., Irlandban 1710-b ölték-meg. Mi a' vadökröt illeti, igen valószínű, hogy Northumberlandban a' chillingham-parki szarvasmarha, Tankerville gróf tulajdona, onnantól származik. — E' chillinghami park őskorú. Az egyháznak kiadott adománylevél másolatából, melynek eredetije Durhamban található, világos, hogy 1220. körül, János király uralkodása alatt, a' pap chillinghami nagy erdőből hordathatott jobb minőségű tölgyfát az egyházi épületek megújítására. A' vár legrégebb része III Henrik koráig fölélni látszik, 's azóta az folyvást Grey család birtokában maradt. Mikor lön bekerítve e' park, nem tudhatni; de mivel egy részről Percy, más részről Hibburnes (ez János király kora óta lakott itt) családok birtokai határosak vele, 's Grey család főtörzsöke Chillinghamnak házasság által Ossulston lord birtokába jutásaig folyvást itt la-

kott, föltehetni, hogy az erdőt igen régen sövényezették-be vad és szelid állatok oltalmául.

Az állatok életmódjáról legjobb utasítást adhat Cole, chillinghami parkőr. En arról következőt tudtam-meg. A' marha minden lelkeleti tulajdonával bir az igazi vad állatoknak. Fiatalait elrejtí, éjjel legel, nappal sütközik, vagy alszik. Dühös csak akkor, ha szorongatják; különben igeu félénknek mutatkozik, 's már távulról visszavonul mindenki elől, mi egyébiránt az évszakok 's hozzá közelítés módja szerint különbözik. Nyárban gyakorta hertekig hasztalan törekszik az ember egy darabot látni közülök; mert az állatok, mihelyt valakit észre vesznek, mintegy a' sz. erdőbe, hova kisem jár, vonulnak, télben pedig a' park belsejében levő etető helyekre jönnek; 's minthogy itt embefekhez szoknak, kivált lovon csaknem a' csorda közepeig juthatni. Egyébiránt sok sajátságost láthatni rajtok. Néha, midőn nyugodtan legelnek, 's rögtön, kivált szél ellenében, mellettök terem az ember, pani félelem szállja-meg őket, 's egymást halomra döntve, vágatva eliramlanak legszentebb helyökre. A' föld egyenetlenségét rőt-vadként úgy tudják használni, hogy, ha felriasztatnak, majd az egész parkot bekalandozzák a' nélkül, hogy őket látni lehetne. Hátravonuláskor elejénte lassan másznak, azután ügetni kezdenek, 's ritkán indulnak-el vágatva előbb, csak midőn az említett álnok módon eltávoztak ellenségök szemei elől. — Termetök rendkívül szép, lábszáraik rövidek, hátok egyenes, szarvaik finomak, bőrük olly vékony, hogy némelly bika szögsárgának látszik, 's hangja inkább ragadozó vadállathoz, mint szelid marháéhoz hasonlít. Nemes származatuk minden ismertető jele mellett meg van az is, hogy nem igen szaporodnak. Ha a' park alsó részébe jönnek, mi meghatározott órákban történik, lovas ezredként egyszerű sorokban mennek, a' bikák elő- 's visszamenetkor utódandárt képezvén. — A' csorda jelenleg mintegy 25 bika, 40 tehén 's 15 fiatal, összesen 80 darabból áll. Tiszta fehér színök, szép, félholdalakú szarvaik, kivált ha tömegben mozognak, pompás látványt adnak. Szemeiket, szemöldökeiket és szarvesúcsaikat kivéve semmi fekete rajtok nincs; orrhegyök barna, füleik belseje rőt vagy barna, egyéb testök fejr. Serényök a' bikáknak sincs, hanem csak durvább szőr a' nyakcsigán; ezek vivnak az uralkodásért, míg az erősbek egészen megigázták a' többit; utóbb a' főhatalmat azoknak, kik náloknál erősbek lettek, adják. Ha történetből elszakad néhány napig valamellyik bika a' csordától, az alatt elavul eddigi erősviszonya emehhez, 's újra kell vivnia, míg helyre áll az előbbi barátságos viszony. Az üszök szokás szerint három éves korukban borjaznak, 's termékenyek csak néhány évig maradnak. Megborjazás után elrejtik 7—10 napra borjaikat, és az alatt szoptatásul naponként két vagy háromszor jönnek hozzájuk. Ha közelit vnlaki azon helyhez, hol illy borjú tartózkodik, ez földhöz nyomja fejét, 's nyulként lelapul. Borjaikat 9 hónapig szoptatják. Vad állapotukban csak kevés döglik-el betegségben, 's mióta Cole, kitől e' tudósítás nagyobb részt származik, park-őr volt, csak két tehén veszett-el ellésben. Bailly mondja, hogy ha valamellyik darab megsebesül, vagy kora és betegség miatt elerőtlenedik, a' többi megtámadja 's megöli azt, 's ez charakteristikai ismertető jele eredeti vadságuknak.

KÜLÖNFÉLE.
T r é f a f ü z é r.
Ügyvédkép.

(Pipa-füst-tele, szemetes szoba. A' segéd alszik, a' juratus 's gyakornok ferbliznek. A' perlekedő felek, nem levén hova ülniök, föl 's alá járkálnak)

Paraszt (a' juratushoz). Ugyan kérném igen szépen, ha lehetséges lenne, mondaná-meg a' tens urnak, hogy itt vagyok.

Juratus (a' nélkül, hogy rá figyelne). Vizi tizes — besser huszas.

Paraszt. Kérném igen szépen édes ifjú uram! még ma messze köll mennünk; a' tens ur pedig mára rendelt.

Juratus. Ha nem akar kend várni, mehet Isten hírével. A' tens ur majd bizony, hogy kednek udvaroljon, föláll az asztaltól.

Szabó (a' paraszthoz). Jobb lesz bizony bácsi, ha haza megy kel-med; a' tens ur ma pezsgőkkel perel, 's öt óraig aligha megnyeri pörét.

Gyakornok. A' szabónak ma megint eljár szája.

Szabó. Hiszen ma már ötödször vagyok itt: de a' tens ur most alszik, majd a' város-erdőben vagy Orczy-kertben mulat, vagy a' tens asszony —

Tisztartó. (Vigyázva benyitja az ajtót) — Ide haza van a' tekintetes ur?

Juratus. (A' kártyát hirtelen ellökve, fölugrik) — Egyszerre be fogom jelenteni.

Segéd (fölbred). Kérem alázatosan! tessék leereszkedni!

Ügyvéd. (Asztalkendővel nyakában jő) Isten hozta kedves tisztartó ur! Ugyan ugyan miért nem tetszik egyenesen bejönni?

Tisztartó. Nem akartam az ebédnél alkalmatlankodni. — Nekem megint bajom van jobbagyaimmal. — A' semmirekellők ujra föl akarnak adni. — (A' tisztartó kocsisa egy özet czepele-be)

Ügyvéd. Na majd szurkot nyelessünk velök (az özre pillantva): de mire való már ez, drága tisztartó úr?! Kegyed engem egészen lekötelez.

Tisztartó. Egy kis konyhára való a' tens asszonynak.

Ügyvéd. (karon fogva a' szobába vezetve) Tessék besétálni, hadd köszönhesse-meg feleségem. (A' többiekhez) Kendtek holnap jöjjenek, már ma egyáltalában rá nem érek.

Paraszt. Tekintetes uram, kérem igen szépen —

Ügyvéd. Hasztalan! nem segíthetek; most igen fontos dolgaim vannak. (el)

Szabó. Hja! ha mi is özet hoztunk volna! (a' paraszthoz) Menjünk bácsi.

Paraszt (boszúsan). No, hogy vinne is el ám a' manó minden tisztartót, meg porókátort!

Németből

VARGA S.

Előbbi rejtvény: KAKAS.

Jegyzet. A' 81-ik számú Regélő 617. lap 9. sorában bátorság helyett olv. botorság.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.